

TERMINOLOGIA BOTANICĂ DIN PERSPECTIVĂ COȘERIANĂ*

ALINA BURSUC**

1. Preliminarii

Dacă lexicologia studiază întreg lexicul unei limbi, lexematica este acea ramură a lexicologiei, definită și dezvoltată de savantul lingvist Eugen Coșeriu, care se ocupă numai de lexicul structurabil al unei limbi, organizat în structuri lexematice. Pentru delimitarea obiectului de studiu, lingvistul român indică o serie de filtre prin intermediul cărora sunt eliminate treptat categorii de lexic nestructurabil, din care fac parte și terminologiile de specialitate, elementele populare și regionale. Scopul acestui articol este de a determina în ce condiții terminologia botanică, de exemplu, nu poate face obiectul lexematicii coșeriene, ținând mai mult de cunoașterea lucrurilor decât de cunoașterea limbii. Ne propunem să prezentăm succint cele două tipuri de denumiri botanice (populară și științifică), cele două tipuri de modele cognitive care le generează (naiv și savant), cele două manifestări ale instinctului clasificator al omului (inconștientă și conștientă).

2. Denumirile plantelor

Punctul de plecare îl constituie denumirile pe care comunitatea lingvistică românească le dă unei plante ierboase comune, având florile mici cu petale de un galben electric și care crește în zonele umede din pajiștile montane și din apropierea apelor. Este

* Această lucrare a fost realizată în cadrul Proiectului „Dezvoltarea capacității de inovare și creșterea impactului cercetării prin programe post-doctorale”, cofinanțat de Uniunea Europeană și Guvernul României din Fondul Social European prin Programul Operațional Sectorial Dezvoltarea Resurselor Umane 2007–2013, contract de finanțare nr. POSDRU/89/1.5/S/49944.

** Departamentul Socio-Uman, Universitatea „Alexandru Ioan Cuza”, Iași, str. Lascăr Catargi, nr. 54, România.

ALIL, t. LI, 2011, București, p. 111–119

vorba despre planta numită popular *piciorul-cocoşului*, *piciorul cocoşului târător* sau *floare de leac* și care științific este identificată prin denumirea latinească *Ranunculus repens* L., aparținând familiei *Ranunculaceae*. Cele două tipuri de denumiri reprezintă aceeași realitate, însă, în timp ce denumirea populară îi este foarte cunoscută vorbitorului obișnuit, denumirea științifică îi este complet străină. Denumirea populară, *piciorul-cocoşului*, reflectă o trăsătură fizică a plantei, anume asemănarea frunzei cu un picior de cocoș. Denumirea științifică, *Ranunculus repens* L., este utilizată de un cerc restrâns de vorbitori, e vorba de o anumită categorie de lingviști (lexicografi, terminologi, traducători) și, desigur, mai ales de cercetătorii botaniști.

Prin sintagma *piciorul-cocoşului*, tratată în cadrul articolului *picior*, în dicționarul tezaur al limbii române, sunt desemnate nu mai puțin de nouă plante, având sinonime alte denumiri populare, dar de fiecare dată o altă denumire științifică, atestată pe baza unei bogate bibliografii de botanică românească. Astfel, *piciorul-cocoşului* este explicat drept: „a) plantă erbacee din familia ranunculaceelor, cu frunze adânc dințate și cu flori galbene strălucitoare; (regional) curpeniță, jap, jebdi, floare-broștească, leuștean-broștesc, ochiul-boului, ochiul-broștei, talpa-cocoşului (*Ranunculus acris*)”; „b) plantă erbacee din familia ranunculaceelor, cu frunze adânc dințate și cu flori galbene; (regional) boglar, gălbenele, floare-de-leac, floritică-de-leac (*Ranunculus pedatus*)”; „c) (regional) gălbenele-de-munte (*Ranunculus carpathicus*)”; „d) (regional) floare-de-leac (*Ranunculus repens*)”; „e) (regional) gălbenele (*Ranunculus polyanthemos*)”; „f) (regional) cornicei (*Ranunculus auricomus*)”; „g) (regional) buruiană-de-nouă-daturi (*Ranunculus auricomus*)”; „h) (regional) boglar (*Ranunculus sceleratus*)”; „i) (regional) iarba-broștei (*Hydrocharis morsus ranae*)” (DLR, s.v. *picior*, I.1.). Enumerarea de denumiri marchează necesitatea cunoașterii de către lexicograf, mai ales în cazul dicționarului academic, a denumirilor științifice. Lexicograful trebuie să cunoască inclusiv denumirile din literatura de specialitate (aici, botanică) întrucât aceleași denumiri populare îi pot corespunde diferite denumiri științifice (cf. *piciorul-cocoşului*) sau, invers, mai multor denumiri populare le pot corespunde o singură denumire științifică (variațiile regionale în desemnarea aceleiași plante). Într-o situație similară se află și traducătorul, care, pentru a echivala denumirile populare ale unei plante în limbi diferite se vede nevoit să se raporteze la denumirea științifică. Terminologul are un avantaj vădit, deoarece termenul științific este universal, fiind un derivat și/sau un compus realizat în limba latină. Dar și denumirea populară este deosebit de valoroasă pentru lingvist, deoarece oferă indicii despre imaginarul popular românesc, despre procedeele lexicale (compunere în cazul termenului *piciorul-cocoşului*) prin care se manifestă creativitatea colectivă, despre trecerea unui cuvânt dinspre limba comună spre terminologie și invers.

Denumirea populară îi poate spune botanistului genul sau familia din care face parte planta, utilitatea sau asemănarea cu un element al acelei specii. Denumirea populară poate reflecta un caracter al speciei respective, culoarea (*albăstrele* – *Centaurea cyanus*, *gălbenele* – *Calendula officinalis*), forma frunzelor sau altor elemente componente

(*coada-calului* – *Equisetum arvense*, *barba-caprei* – *Aruncus dioicius*), dar există și denumiri la care sensul s-a pierdut (*măceș* – *Rosa canina*). Botanistul este conștient de faptul că denumirea populară a aceleiași specii diferă de la o zonă la alta și de la o țară la alta, în comparație cu denumirea științifică validă a speciei care este una singură. Drept care se poate spune că e un efort inutil pentru botanist să pună accent pe denumirile populare atâta timp cât lucrează cu denumirile științifice.

3. Instinctul clasificator al omului

Prin intermediul limbajului articulat și al competenței designative, pe baza observării asemănărilor și deosebirilor dintre lucruri (aici, plante), dar și datorită intuiției în ceea ce privește existența unei ordini a lucrurilor, omul le clasifică. Această trăsătură general umană determină conceperea omului drept „animal clasificator” (Otto Jespersen), calificare ce se adaugă altora similare: „animal politic” (Aristotel) sau „animal simbolic” (Ernst Cassirer). „Omul este un animal clasificator: într-un anumit sens se poate spune că întregul proces al vorbirii nu este nimic altceva decât distribuirea fenomenelor, din care nici două nu sunt la fel în vreo privință, în clase diferite pe baza asemănărilor și deosebirilor” (*Language*, apud Cassirer 1994: 289). Instinctul clasificator se manifestă inconștient în limba comună (în cazul vorbitorului obișnuit), respectiv conștient în limbajul științific (în cazul specialistului, aici fiind vorba de botanist) (Cassirer 1994: 290). Omul, caracterizat prin instinct clasificator, constată asemănările și deosebirile dintre lucruri (animale, plante etc.) și le clasifică, le concepe și le numește în acord cu tradiția lingvistică căreia îi aparține. În unele limbi, fluturele este desemnat ca pasăre, iar balena ca pește, sunt delimitări inexistente în realitate, dar pe care limbile respective le operează în intuirea realității. Mai mult decât asemănările și deosebirile, mai mult decât trăsăturile de suprafață, știința caută în lucruri ordinea, observabilă în trăsăturile esențiale, de aceea terminologia științifică se caracterizează prin principii de clasificare precise. Această precizie impusă face ca orice sistem științific clasificator să fie artificial, numai natura conține fenomene individuale și diversificate (cf. Cassirer 1994: 289). Exemplul favorit pentru manifestarea instinctului clasificator în știință îl constituie sistemul denominativ binar, alcătuit din două cuvinte, ca la numele noastre personale complete, sistem impus de naturalistul suedez Carl (von) Linné (în lucrarea *Philosophia botanica*). De exemplu, la denumirea genului, *Andryala*, și a speciei, *levitomentosa*, la care se adaugă numele autorului (de obicei prescurtat) care a descris prima dată specia, Nyárady, corect este: *Andryala levitomentosa* (Nyár.). Denumirea *levitomentosa* vine de la perii strălucitori de pe frunze (Chifu 2003), sunt nenumărate cazurile în care denumirea științifică reflectă un caracter morfologic, uneori același caracter identificat prin denumirea populară, dar și numele unei personalități sau locul de unde a fost descrisă specia (*Hepatica transilvanica*, *Dracocephalum moldavicum*).

4. Modele cognitive

Aceeași plantă este concepută și desemnată în două moduri diferite de către vorbitorul limbii române, deși denumirea științifică latină nu face parte din lexicul limbii române. Din perspectiva științelor cognitive, acest fenomen este redat prin noțiunea de „model cognitiv” (Milică 2010), astfel de modele depinzând de cultura dezvoltată de fiecare limbă în parte. În cazul de față, modelul cognitiv care generează denumirea populară depinde de limba și cultura română, însă cel de al doilea este universal, cunoscut și utilizat, în primul rând, de specialiștii în botanică de peste tot. Cele două modele cognitive, naiv (popular, cultural) și savant (științific), reprezintă două tipuri de cunoaștere a realității, empirică și științifică, în care sunt redate, pe de o parte, trăsături observabile ale plantelor, iar pe de altă parte, trăsături esențiale ale acestora (Milică 2010). Lingvistic, modelul popular se caracterizează prin: a) dimensiune empirică (acord cu trăsăturile observabile ale plantelor); b) variabilitate (diatopică) denominativă (de exemplu, în Transilvania: *brâul-Maicii-Domnului*, *iarba-șarpelui*, în Muntenia: *iarbă-neagră-și-mare*, denumire științifică: *Phalaris arundinacea*); c) imprecizie denominativă (consecință a variabilității); d) denominație vagă (evidentă la denumirile compuse cu termenii generici: *buruiană*, *iarbă*, *floare*); e) specificitate culturală (mai ales) (cf. Milică 2010). Modelul savant, universal, care are la bază sistemul denominativ binar generalizat de Carl Linné, se diferențiază de modelul popular prin următoarele trăsături: a) sistematicitate (descriere realizată cu ajutorul unei scheme de numire: gen și specie); b) arbitraritate (atribuire arbitrară de nume, vezi exemple); c) specificitate nomenclaturală (fiecare domeniu de cercetare științifică are necesități denominative specifice); d) precizie denominativă (reflectarea caracteristicilor esențiale ale plantelor, la recomandarea lui Linné); e) stabilitate terminologică; f) economie (12 litere) și eufonie (cf. Milică 2010).

5. Sistemul denominativ binar

Caracterizat printr-o fire speculativă și o logică severă, Linné manifestă o predispoziție specială pentru sistematizarea lucrurilor, drept care stabilește ordine în cunoașterea lor (Váczy et al. 1999: 16). Acest fapt se materializează încă din primele sale lucrări, în care clasifică diferite lucruri: ca medic realizează clasificarea științifică a bolilor (*Genera morborum/ Genurile bolilor*) și a substanțelor medicinale (*Materia medica/Substanțele medicinale*), apoi clasifică lucrări din bibliotecile persoanelor care, în momente esențiale din viața sa, i-au pus la dispoziție colecțiile personale de cărți, culminând cu sistematizarea plantelor, animalelor sau mineralelor.

Începând din Antichitate, în demersul de cunoaștere a plantelor s-au realizat inventare de plante și de denumiri, astfel că se poate face o evaluare cronologică și cifrică a speciilor cunoscute: Hippocrate – 234 de specii vegetale (sec. V î.Hr.), Theophrastos – 500 specii

(sec. III î.Hr.), C. Plinius Secundus – 1000 specii (sec. I), C. Clusius – 1400 specii (1582), C. Bauhin – 6000 specii (1623), P. Tournefort – 10176 specii (în jurul anului 1700), J. Ray – 18665 (un an mai târziu) (Váczy et al. 1999: 39; Knapp 2011). Sistemele de numire erau simultan sisteme de descriere, întrucât specialiștii echivalau descrierea speciilor cu numele speciilor respective, rezultând nume frazeologice destul de complexe un exemplu îl constituie un nume dat de P. Michelius (1729) și alcătuit din nu mai puțin de 27 de cuvinte: *Trifolium pratense corymbiferum, non repens, humi stratum, alta radicum, foliis subrotundis alba falcata macula vix notatis, floribus minoribus suaveribentibus, siliquis tetraspermis, superna parte tantum marginatis, semine fusco* (Váczy et al. 1999: 39–40). Prin intermediul acestor sisteme de clasificare, cei dinaintea lui Linné au încercat să stabilească grupări logice într-un sistem cuprinzător și ușor de descifrat, însă fără succes (Váczy et al. 1999: 51). Eforturile de ordonare se confruntau cu faptul că în lucrările botaniștilor, denumirile erau preluate după bunul plac și după propriul mod de a gândi al fiecăruia, ceea ce a făcut ca aceeași plantă să capete denumiri științifice diferite în lucrări diferite, fără posibilitatea vreunui control (Váczy et al. 1999: 54). Linné (1736) impune un sistem cu totul nou, în care numărul de specii cunoscute de naturalist se reduce la 5666, cu precizarea că în lumea întreagă, numărul plantelor cunoscute în perioada respectivă se ridica la 10000 de specii.

În lucrarea din 1730, *De nuptiis et sexu plantarum (Despre fecundație și sexualitate la plante)*, Linné prezintă noile criterii de sistematizare a plantelor: organele de înmulțire ale florilor (numărul staminelor și stigmatelor – organe sexuale masculine și feminine ale plantelor) (Váczy et al. 1999: 16). Clasificarea a fost receptată în epocă, dar și de către ceilalți naturaliști drept imorală (Váczy et al. 1999: 17, 31), în contradicție atât cu providența divină, cât și cu cercetarea științifică. Din cele două criterii de clasificare pe care le cunoștea: artificială (pe criteriul sexualității) și cea naturală (de înrudire), Linné optează pentru cea artificială, care pornește de la un caracter comun de natură morfologică și ajunge, pe baza caracterelor individuale, la treapta cea mai de jos a clasificării, *specia* (Váczy et al. 1999: 52). Avantajele clasificării artificiale, esențială, numită și clasificare pe criteriul sexualității, constau în simplitate (se pleacă de la un caracter morfologic), aranjare ușoară și aplicare în practică (Váczy et al. 1999: 52). Linné critică tendința generală anterioară de echivalare a descrierii cu numele plantei, cere diferențierea celor două și formulează principii de descriere (economie prin evitarea cuvintelor de prisos și a verbelor; redare completă și exactă a conținutului descrierii) (Váczy et al. 1999: 40) și de numire a plantelor. Anterior lui Linné, predomina sistemul *polinomial*, însă ocazional se utiliza și sistemul *binar* (Rayus, Gessner, Clusius, Bauhinus) (Váczy et al. 1999: 53). Așadar sistemul denominativ binar nu a fost creat de Linné, însă a fost impus ca obligatoriu și generalizat de către acesta, rezolvându-se astfel definitiv problemele și confuziile generate de fenomenul plurinomialității (Váczy et al. 1999: 54).

Natura este caracterizată prin ordine, iar cei care s-au apropiat de natură, în scopul cercetării și înțelegerii funcționării sale, au intuit și observat într-o măsură mai mică sau mai

mare această ordine. Prin nomenclatura botanică/zoologică nu s-a creat ordine în natură, ci aceasta a fost redată, sau mai bine recreată cu ajutorul limbajului. Poate nu întotdeauna cercetătorii (antici, medievali) au reușit să surprindă în criteriile de clasificare trăsăturile esențiale ale naturii. Este posibil ca Linné, înzestrat cu anumite calități pe care le-a exersat în alcătuirea altor clasificări, să fi reușit cel mai bine să identifice una dintre trăsăturile esențiale pe care natura le „poartă” în ea, în ideea că omul le poate descoperi și utiliza cât mai potrivit tocmai pentru a înțelege ordinea din natură. Mijlocul prin care putea fi făcută ordine în știința nomenclurii botanice (și nu numai, ci și în cea zoologică), aflată în haos, a fost așadar pentru Linné recrearea ordinii cu respectarea câtorva principii de numire (Váczy et al. 1999: 54): numirea numai binară a unei plante prin trăsăturile prin care se deosebește de celelalte plante; denumirea cu un singur termen latinesc a unităților superioare speciei (gen, familie); utilizarea unui substantiv pentru numele genului și a unui adjectiv pentru numele speciei; lungimea denumirii speciei sau a unei subunități de maxim 12 litere (nomina sesquipedia), fiind însă și excepții (28 de litere). Sursele numelor genurilor le-au reprezentat: cuvinte din limba greacă (cărțile lui Theophrastos, sec. IV î.Hr.), limba latină (cărțile lui Plinius, sec. I), nume create de alți botaniști sau forjate chiar de Linné de la diferite nume proprii. Deși numele vechi ale plantelor nu mai sunt folosite, Linné propune utilizarea lor ca denumire secundă, eventual terță, în condițiile în care acestea deveniseră de prisos, fiind excluse prin adoptarea denumirilor științifice. După numele latin urmează numele celui care a descoperit și a creat pentru știință un nou taxon (Váczy et al. 1999: 53).

6. Obiectul lexematicii

Cuvântul, ca unitate biplană de expresie și conținut (Hjelmslev), respectiv de semnificant și semnificat (Saussure), reprezintă obiectul de studiu al lexicologiei. În funcție de relațiile care se stabilesc la nivelul celor două planuri ale cuvântului, se poate vorbi de patru discipline lexicologice (Coșeriu, 1964:161-162): lexicologia expresiei (relațiile dintre semnificanți), lexicologia conținutului (relațiile dintre semnificați), semasiologie (relația dintre cele două planuri dinspre planul conținutului) și onomasiologie (relația dintre cele două planuri dinspre planul expresiei). Eugeniu Coșeriu a acordat o atenție specială planului conținutului, sub aspectul schimbărilor semantice, întrucât acesta e planul insuficient cercetat de lexicologia tradițională, fiind adesea identificat cu realitatea extralingvistică sau pus în relație nemijlocită cu expresia. Astfel, lexicologia conținutului se ramifică la rândul ei, în viziunea lui Coșeriu, în: lexematică sau semantică structurală, lexicologia semantică asociativă, lexicologia semantică a normei și lexicologia semantică a discursului (Coșeriu 1964: 164). Pornind de la teoria germană a câmpurilor lexicale în formularea Trier-Weisgerber, în lucrarea din 1964, *Pour une sémantique diachronique structurale*, lingvistul român pledează pentru studiul structural al conținutului prin adoptarea principiului opozițiilor funcționale și a perspectivei diacronice.

Obiectul lexematicii sau al semanticii structurale îl reprezintă studiul structural al semnificației sau al semnificatului lexical, adică al modului în care conținutul este structurat într-o anumită limbă. Însă, pentru că nu tot ce există în lexic este structurat, e necesar să se recurgă la o serie de filtre, astfel încât în final să fie supus studiului lexematicii numai semnificatul lexical. Sunt bine-cunoscute cele șapte distincții preliminare pe care Coșeriu le propune pentru atingerea acestui scop: 1) cunoașterea lucrurilor/cunoașterea limbii; 2) limbaj/metalingvaj; 3) sincronie/ diacronie; 4) tehnica liberă a vorbirii/discursul repetat; 5) arhitectura limbii (limbă istorică)/structura limbii (limbă funcțională); 6) sistem, normă, tip, vorbire; 7) distincția dintre tipurile de conținut: desemnare, semnificație, sens (Coșeriu 1994: 93).

Prima distincție trebuie făcută între cunoașterea realității extralingvistice (lucrurile) și cunoașterea limbii (cuvintele), între ceea ce aparține semnificației lingvistice, modul în care fiecare limbă în modul său propriu concepe realitatea, și ceea ce aparține cunoașterii lucrurilor (Geckeler 1971: 180). În lexicologia tradițională conținutul cuvintelor este identificat adesea cu realitatea extralingvistică, aceasta întrucât cele două sunt foarte apropiate, vocabularul fiind ultimul strat înainte de trecerea spre realitate (Geckeler 1971: 180). Limbajele de specialitate aparțin tradițional părții vocabularului numită masa vocabularului ori, mai nou, lexicului specializat în opoziție cu lexicul comun sau lexicului nestructurabil al unei limbi în opoziție cu lexicul structurabil. Limbajele de specialitate sau, mai precis, terminologiile diferitelor domenii țin mai degrabă de cunoașterea lucrurilor decât de cunoașterea limbii.

Deși nu s-a ocupat în special de problema terminologiei, aceasta este prezentă la Coșeriu în diferite note de subsol, paragrafe, pagini din diferite lucrări sau chiar tratată într-un articol, *Palabras, cosas y terminos*, publicat în 1987 (cf. Munteanu 2010). Motivul principal al considerațiilor referitoare la terminologie ține de delimitarea obiectului de studiu al lexematicii, așadar din perspectiva celei dintâi dintre cele șapte distincții preliminare. Orice terminologie reprezintă o nomenclatură pentru clase de „lucruri” recunoscute dinainte ca atare, în timp ce limba comună distinge lucrurile din momentul în care le numește. În opoziție cu lexicul structurabil, terminologiile reprezintă aspectul cel mai puțin structurat al lexicului, terminologiile fiind nomenclaturi enumerative. În timp ce terminologiile uzează de delimitări existente între lucruri, lexicul structurabil implică delimitări în intuirea realității (Cassirer 1994; Munteanu 2010).

7. Locul terminologiei botanice linnéene din perspectiva lexematicii

Scopul pentru care naturalistul suedez Carl Linné a generalizat terminologia botanică binară l-a constituit necesitatea cunoașterii cât mai adecvate a lucrurilor. Taxonomia linnéeană comportă două elemente: clasificarea și nomenclatura, iar, pe baza clasificării după criteriul organelor sexuale ale plantelor și a diferitelor surse lexicale, Linné creează ulterior nume de plante după sistemul binar: gen și specie. Spre deosebire de terminologiile altor domenii de specialitate, termenii botanici creați de Linné sau după modelul lui Linné sunt

elemente ale unei limbi artificiale realizată pornind de la cuvinte de bază de origini diferite (latină, greacă sau de la numele unor persoane care i-au reținut lui Linné atenția etc.) cu ajutorul unor sufixe latinești, așadar o limbă științifică latinizată, o *lingua franca* a specialiștilor din domeniu.

Dintre trăsăturile terminologiei științifice botanice trebuie menționată, în această discuție, arbitraritatea denumirilor impuse de Linné. De exemplu, în semn de batjocură față de Buffon (mare naturalist francez contemporan lui Linné), în momentul în care descoperă un gen nou, Linné îi dă numele lui Buffon, însă cu un singur *f*, după lat. *bufo* „broască râioasă” (Váczy et al. 1999: 25). În semn de recunoștință față de regele Gustav al Suediei, la descoperirea unui gen vegetal nou, îi dă numele acestuia: *Gustavia* L. (Váczy et al. 1999: 26).

8. Concluzii

Terminologia botanică din perspectivă general lingvistică reprezintă o categorie tradițională din masa vocabularului sau din lexicul specializat. Însă, din perspectiva lexicomicii, nu reprezintă o structură lexicală, fiind eliminată încă de la început din obiectul de studiu, conform primei distincții coșeriene. Operându-se eliminări succesive de elemente de vocabular prin intermediul următoarelor șase distincții, obiectul lexicomicii se reduce vizibil, în folosul identificării modului propriu prin care fiecare limbă își structurează semnificațiile. Până la acel nivel însă terminologia botanică nu ajunge întrucât are în vedere lucrurile, reprezintă, așadar, parte din primul segment de vocabular lăsat de o parte de către lexicomica.

BIBLIOGRAFIE

- *** *Dicționarul limbii române. Serie nouă* (DLR), vol. VIII, partea a 2-a, Litera P (*pe – pînar*), București, Editura Academiei Române, 1974.
- Cassirer 1994 = Ernst Cassirer, *Eseu despre om. O introducere în filozofia culturii umane*, traducere de Constantin Coșman, București, Editura Humanitas.
- Chifu 2003 = T. Chifu, *Dicționar etimologic de botanică sistematică*, Editura Universității „Alexandru Ioan Cuza” Iași.
- Coseriu 1964 = Eugenio Coseriu, *Pour une sémantique diachronique structurale*, în „Travaux de linguistique et de littérature”, II, 1, Strasbourg, p. 139–186.
- Coșeriu 1994 = Eugen Coșeriu, *Prelegeri și conferințe (1992–1993)*, Iași [Supliment la „Anuar de lingvistică și istorie literară”, t. XXXIII/1992–1993].
- Geckeler 1971 = Horst Geckeler, *Strukturelle Semantik und Wortfeldtheorie*, München, Wilhelm Fink Verlag.
- Knapp 2011 = Sandra Knapp, *What's in a name? A history of taxonomy. Linnaeus and the birth of modern taxonomy*, în „Natural History Museum”. <http://www.nhm.ac.uk/nature-online/science-of-natural-history/taxonomy-systematics/history-taxonomy/index.html> (consultat la 15.07.2011, 15.40).

- Milică 2010 = Ioan Milică, *Modele naive și modele savante în reprezentarea lingvistică a realității: denumirile de plante*, în „Limba română”, nr. 11–12, anul XX, <http://limbaromana.md/index.php?go=articole&n=1077> (consultat la 15.07.2011, 14.00).
- Munteanu 2010 = Cristinel Munteanu, *Teze despre problema terminologiei. Perspectiva lui Eugen Coșeriu*, nr. 1–2, anul XX, <http://limbaromana.md/index.php?go=articole&n=841> (consultat la 17.07.2011, 9:45).
- Váczy et al. 1999 = Kálmán Váczy, Aurel Ardelean, Katalin Bartók, *Carl Linné (1707–1778). Viață, operă, destăinuiri*, Editura Risoprint, Cluj-Napoca, p. 1–60.

THE BOTANICAL TERMINOLOGY FROM THE PERSPECTIVE OF EUGENIO COSERIU

ABSTRACT

The botanical naming system created by Linné is appreciated for the unique linguistic contribution in that it brings order in the apparent disorder of things. The purpose of the communication is to establish the place of this terminology in vocabulary from the perspective of Coseriu. Without minimizing the contributions of all biologists over the centuries, two names are important for establishing the botanical terminology. Teofrast, the disciple of Aristotle, promotes a classification system for plants, system used up to the eighteenth century.

The system denominative de Linné, created in the eighteenth century, is used today in the field, of course with some modifications. This is an artificial and arbitrary system, created from practical reasons, the names are labels for things they designate. At the base of structural semantics Coseriu fixed seven distinctions to identify the object of research. The first distinction is between things and language and involves the distinction between knowledge of the language and the knowledge of things. Many sections of the vocabulary are eliminated by the following six distinctions, the object of the structural semantics is visibly reduced to determine how each language structures its own meaning. But up to this level the botanical terminology doesn't arrive because it concerns the things, it thus represents a part of the first segment of vocabulary left to one side by the structural semantics.

Key-words: *botanical terms, common name, scientific name, structural semantics, cognitive model.*